

θεούς οὐ νομίζων, ἕτερα δὲ καινὰ δαιμόνια εἰσφέρων· ἀδικεῖ δὲ καὶ τοὺς νέους διαφθείρων.

Ἄδιατεθρόλητο γὰρ ὡς φαίη Σωκράτης τὸ δαιμόνιον αὐτῷ σημαίνει.

*(Περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως). Ἐθαύμαζε, δ' εἰ μὴ φανερόν αὐτοῖς ἔστιν ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν ἔστιν ἀνθρώπου εὐρεῖν.

*(...)
*Νομίζουσιν, ἐπειδὴν γινώσκουσιν αἰς ἀνάγκαις ἕκαστα γίνονται, ποιήσιν, ὅταν θυελλῶνται, καὶ ἀνέμους καὶ ἕδατα καὶ ὕδρα καὶ ὅτου ἂν ἄλλου δέωνται τῶν τοιούτων, ἢ τοιοῦτον μὲν οὐδὲν οὐδ' ἐλπίζουσιν, ἀρεκί δ' αὐτοῖς γινώσκοντες μόνον ἢ τῶν τοιούτων ἕκαστα γίνονται;

*Σωκράτης δὲ πάντα μὲν ἠγείτο θεοὺς εἰδέσθαι, τὰ τε λεγόμενα καὶ πραττόμενα καὶ σιγῇ βουλευόμενα, πανταχοῦ δὲ παρῆναι καὶ σημαίνει τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων

*Καὶ εὐχετο δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τάχα διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς κάλλιστα εἰδότες ὅποια ἀγαθὰ ἔστι.

*Ἐγὼ δὲ νομίζω τὸ (...) μηδενὸς δέεσθαι θεῖον εἶναι.

*Καὶ γὰρ παύων οὐδὲν ἦτιον ἢ σπουδάζων ἐπιστέλλει τοῖς συνδιατρίβουσιν.

*Κατέμαθες οὖν πρὸς τῷ ναφ που γεγραμμένον τὸ Γνωθὶ σαυτὸν; Ἐγώ γε. Πότερον οὖν οὐδὲν σοὶ τοῦ γράμματος ἐμέλησεν ἢ προσέσχες καὶ ἐπεχείρησας σαυτὸν ἐπισκοπεῖν ὅστις ἔφους;

*Ὅλος δὲ τῶν οὐρανίων, ἢ ἕκαστα ὁ θεὸς μηχανάται, φροντιστὴν γίνεσθαι ἀπέτρεπεν· οὔτε γὰρ εὐρετὰ ἀνθρώποις αὐτὰ ἐνόμωξεν εἶναι οὔτε χαρίζεσθαι θεοῖς ἂν ἠγείτο τὸν ζητοῦντα ἃ ἐκείνοι σαφηνίσαι οὐκ ἐβουλήθησαν.

*Μάλιστα ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμῳ καὶ εὐδόλῳ ζῆν.

*Ἄγεται γὰρ εἰς τὸν ναὸν εἰσιόντα (τὸν Λυκοδόγον) προσεπεῖν αὐτὸν (τὸν Ἀπόλλωνα). Φροντίζω· πότερα θεὸν σι εἶπω ἢ ἀνθρώπου;

(Ξενοφῶν, ἐκτὸς ἀπ' τὸ πρῶτο).

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ

Τούτων οἱ μὲν τοῦ χαλκοῦ γένους εἶναι λέγουσιν, οἱ δὲ ὑπὸ Ἡφαίστου Μίνωι δοθῆναι (...). Οὗτος ὁ Τάλως τοῖς ἐκάστης ἡμέρας τὴν νῆσον περιτοράζων ἐτήρει.

ἜΡΜΗΣ Ο ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ

*

*Οἱ πηγὲς τῶν ἐρημητικῶν κειμένων βρῖσκονται στίς ἀστρολογικὰς μελέτας τοῦ πρώτου μισοῦ τῆς δευτέρας χιλιετίας π.Χ. ποὺ βέβαια ξεκινᾶνε ἀπὸ τὰ βάθη τῶν χρόνων τῶν Μεσανατολικῶν λαῶν. Ἡ διαμόρφωσις τους σ' ἑλληνικὴ γλῶσσα τοὺς Ἔδωσ τὴ δυνατότητα νὰ γοῖν ἀπ' τοὺς ναοὺς

καὶ νὰ διαδοθοῦν, ὅμως μαζὶ τὰ ἐπηρέασαν ἀποφασιστικὰ ὁ ἑλληνικὸς τρόπος καὶ πῆραν μιὰ καθαρότητα, ποὺ πρέπει νὰ υποθέσουμε πὼς τοὺς ἀφαίρεσε τὸ ἀρχικὸ ὕψος (ὅπως, γὰρ παραδείγμα, μοροῦμε νὰ υποθέσουμε πὼς ἔγινε μὲ τὰ προσοκρατικὰ κείμενα ἔναντι τῶν ὁμογενῶν τῆς ἀνατολικῶν κειμένων). Δὲν πρέπει ἀκόμη ν' ἀποκλείσουμε Γραφικὰς ἐπιδράσεις. Ἄς προσέξουμε τὴ μουσικὴ τοῦ ὕψους στὰ παραδείγματα ὕμνων, ποὺ μᾶς θυμίζουν τὴ γλῶσσα τῶν Ψαλμῶν.

Τὰ εἶναι ὁ Θότ τῶν Αἰγυπτίων καὶ Ἄσκληπιὸς ὁ Ἰμχοτέπ. Δὲν δίνουμε λατινὰ κείμενα ποὺ οὐ ἔπρεπε νὰ μεταφραστοῦν.

*

Ἔδωσ αὐτοῦδωσ.

Τοῦτο ἡλλάγη τὴν ἰδέαν καὶ εὐθέως πάντα μοι ἠνοῖζοτο σοφῇ.

Ἔβλα μεταβαλλόμενον τὸ σκότος εἰς ὕδραν τινα φύσιν, ἀνάτως τεταραγμένην καὶ καπνὸν ἀποδιδοῦσαν, ὡς ἀπὸ πυρός, καὶ τινα ἔχον ἀποτελοῦσαν ἀνεκλάλητον γωδῆ (...).

Ἔγῃ δὲ καὶ ἔδωσ ἔμμενε καθ' ἑαυτὰ συμμεμνημένα, ὡς μὴ θεωρεῖσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἔδωτος; κινούμενα δὲ ἦν διὰ τὸν πνευματικὸν λόγον εἰς ἀκοήν.

ἜΝους ὅλος ἐξ ὅλου ἑαυτὸν ἐμπεριέχων.

Ἔὸ δὲ Νους ὁ θεός, ἀρρενόθηλος ὢν, καὶ φῶς ὑπάρχων, ἀπεκύνθη λόγῳ ἕτερον Νοῦν δημιουργόν.

Ἔδιακεχώρισται δὲ ἀπ' ἀλλήλων ἢ τε γῆ καὶ τὸ ἔδωσ.

Ἔκαὶ ὁ τοῦ τῶν θνητῶν κόσμου καὶ τῶν ἀλόγων ζῶων ἔχων πᾶσαν ἐξουσίαν διὰ τῆς ἀρμονίας παρεκύνθη, ἀναρρήξας τὸ κύτος καὶ ἐδειξέ τῇ κατοφερῇ φύσει τὴν καλὴν τῷ θεῷ μορφὴν, ὅν ἰδοῦσα ἀκόρεστον κάλλος (...). ἔμειδισεν ἔρωσι, ὡς ἄτε καλλίστης μορφῆς ταυ Ἄνθρώπου τὸ εἶδος ἐν τῷ ἔδωτι ἰδοῦσα καὶ τὸ σκίασμα τῆς γῆς· ὁ δὲ ἰδὼν τὴν ὁμοίαν αὐτῇ μορφῇ ἐν αὐτῇ οἶσαν ἐν τῷ ἔδωτι, ἐφίλησε καὶ ἠβουλήθη αὐτοῦ οἰκεῖν· ἄμα δὲ τῇ βουλῇ ἐγένετο ἐνέργεια, καὶ ὤκησε τὴν ἄλογον μορφὴν· ἢ δὲ φύσις λαβοῦσα τὸν ἐφόμενον περιεπλάκη ἔλη καὶ ἐμίγησαν ἐρώμενοι γὰρ ἦσαν.

Ἔδιὸ καὶ μεγαίστη ἐν τῷ βίω σπουδῇ καὶ εὐσεβεστάτῃ τοῖς εὐφρονοῦσιν ἔστιν ἡ παιδοποιία

(Ποιμάνδρης)

*καὶ γὰρ τὸ θεῖον ἢ πᾶσα κοσμικὴ σύγκρασις φύσει ἀνανευμένη· ἐν γὰρ τῷ θεῷ καὶ ἢ φύσις καθέστηκεν.

(*Ἔρωσ ἱερὸς λόγος)

*Κρατῆρα μέγαν πληρώσας τούτου (τοῦ νοῦ) κατέπεμψε, δούε κήρυκα, καὶ ἐκέλευσε αὐτῷ κηρύξαι τοῖς τῶν ἀνθρώπων καρδίαις τάδε· βάπτισον σωματὴν ἢ δυναμένη εἰς τοῦτον τὸν κρατῆρα, ἢ πιστεύουσα ὅτι ἀναπτεῖ-

ση πρὸς τὸν καταπέμφαντα τὸν κρατῆρα, ἡ γνωρίζουσα ἐπὶ τὶ γέγονας.

*Ὅσοι δὲ ἡμαρτον τοῦ κηρύγματος, οὗτοι μὲν οἱ λογικοί, τὸν νοῦν μὴ προσειληφότες, ἀγνωστοὶ ἐπὶ τὶ γενόμεσαν καὶ ὑπὸ τίνων.

*Ὅσοι δὲ τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ δωρεᾶς μετέσχον, οὗτοι, ὡ Τάτ, κατὰ σύγκρισιν τῶν ἔργων ἀθάνατοι ἀντὶ θνητῶν εἶσι, πάντα ἐμπεριλαμβάνοντες τῶ ἑαυτῶν νοί, τὰ ἐπὶ γῆς, τὰ ἐν οὐρανῷ καὶ εἰ τί ἐστιν ὑπὲρ οὐρανῶν.

*Ἡ γὰρ μόνάς, οὐσα πάντων ἀρχὴ καὶ οὐρα, ἐν πᾶσιν ἐστιν ὡς ἂν οὐρα καὶ ἀρχή· ἄνευ δὲ ἀρχῆς οὐδὲν, ἀρχὴ δὲ ἐξ οὐδενὸς ἄλλ' ἐξ αὐτῆς.

(Ἐρμού πρὸς Τάτ ὁ Κρατῆρ, ἡ Μονάς).

*Ἐξῆα πρῶτον τῷ κυρίῳ καὶ πατρὶ καὶ μόνῳ καὶ οὐχ ἐνί.

*Ὑπόθεσι γὰρ μόνῃ ὁρᾶ τὸ ἀφανές, ὡς καὶ αὐτὴ ἀφανῆς οὐσα.

*Ὁ Θεὸς ἐκεῖνης, τέκνον, εὐτυχεστάτης, ὑπὸ μίαν ῥοπήν πάντα ταῦτα θεάσασθαι, τὸν ἀκίνητον διακινούμενον, καὶ τὸν ἀφανῆ φαινόμενον δι' ὃν ποιεῖ αὐτὴ ἡ τάξις τοῦ κόσμου καὶ οὗτος ὁ κόσμος τῆς τάξεως.

*Μηδέποτε, ὡ τέκνον Τάτ, ἀποστερήσης τοῦ δημιουργοῦ τὰ δημιουργήματα.

*Ἔστιν οὗτος καὶ τὰ ἄντα αὐτῶς καὶ τὰ μὴ ἄντα.

*Οὗτος ὁ Θεὸς ὀνόματος κριτίων, οὗτος ὁ ἀφανῆς, οὗτος ὁ φανερώτατος.

*Οὗτος ὁ ἀσώματος, ὁ πολυσώματος, μᾶλλον δὲ παντόςωματος οὐδὲν ἔστιν οὗτος ὁ οὐκ ἔστι πάντα γὰρ ἃ ἔστι καὶ οὗτος ἔστι, καὶ διὰ τοῦτο ὀνόματα ἔχει ἅπαντα, ὅτι ἐνός ἐστι πατρός, καὶ διὰ τοῦτο αὐτὸς ὄνομα οὐκ ἔχων, ἐπὶ πάντων ἐστὶ πατήρ.

*Διὰ τί δὲ καὶ ἠμνήσω σέ, ὡς ἑμαυτοῦ ὄν. ἔχων τι ἴδιον, ὡς ἄλλος ὄν; σὺ γὰρ εἰ ὁ ἂν παῖς, οὐ εἰ ὁ ἂν λέγω, σὺ γὰρ πάντα εἰ καὶ ἄλλο οὐδὲν ἔστιν· ὁ μὴ ἔστι σὺ εἰ· σὺ τὰν τὸ γενόμενον, τὸ μὴ γενόμενον(...)

(Ἐρμού πρὸς Τάτ, ὅτι ἀφανῆς Θεὸς φανερώτατος ἔστιν)

*Ἡ γὰρ γνώσις αὐτοῦ καὶ θεία σοσιπὴ ἐστὶ καὶ καταργία πασῶν τῶν αἰσθήσεων

*Ὁ γὰρ γνοὺς καὶ ἀγαθὸς καὶ εὐσεβής καὶ ἠδὲ θεός.

*Ψυχὴν παιδὸς θέουσι, ὡ τέκνον, αὐτὴν διάλυσαι αὐτῆς μηδέπω ἐπιδοχομένην(...), πῶς καλὴν μὲν ἔλεπεν πανταχοῦ, ἔτι σχεδὸν ἠρτημένην τῆς τοῦ κόσμου ψυχῆς.

*Ἐλάβεν οὖν (ὁ νοῦς) καθάπερ περιβόλαιον τὴν ψυχὴν.

(Ἐρμού Τρισημεγίστου κλεις).

*Πηγὴ μὲν οὖν πάντων ὁ Θεός, οὐσία δὲ ὁ αἰὼν, βλῆ δὲ ὁ κόσμος, δύναμις δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ αἰὼν, ἔργον δὲ τοῦ αἰῶνος ὁ κόσμος, γινόμενος οὐποτε, καὶ ἀεὶ γινόμενος ὑπὸ τοῦ αἰῶνος.

*καὶ γὰρ μία ψυχὴ καὶ μία βλῆ

*ἔστι τοῖνον εἰκῶν τοῦ Θεοῦ ὁ αἰὼν, τοῦ δὲ

αἰῶνος ὁ κόσμος, τοῦ δὲ κόσμου ὁ ἥλιος· τοῦ δὲ ἡλίου ὁ ἀνθρώπος.

*καὶ μὴ θανατώσης, εἰ ἔστι τις ἀσώματος ἰδέα· ἔστι γὰρ ὡσπερ ἡ τοῦ λόγου.

*εἶτα φησὶ «ἀόρατος Θεός;» εὐφρήμων, καὶ τίς αὐτοῦ φανερώτερος; δι' αὐτὸ τοῦτο πάντα ἐποίησεν, ἵνα διὰ πάντων αὐτῶν βλεπῆς.

*νοῦς ὁράται ἐν τῷ νοεῖν, ὁ Θεὸς ἐν τῷ ποιεῖν.

(Νοῦς πρὸς Ἐρμῆν)

*—Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὡ πάτερ, ἔκαστον κατὰ ἔθνος διάφορος ὁ λόγος;—Διάφορος μὲν, ὡ τέκνον, εἰς δὲ ὁ ἀνθρώπος, ὡ ὅς νοῦς οὖν οὐκ ἔστιν ἀποτετμημένος τῆς οὐσιότητος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὡσπερ ἠλωμένος καθάπερ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς.

*Ὁ οὖν λόγος ἐστὶν εἰκῶν καὶ νοῦς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ σῶμα δὲ τῆς ἰδέας, ἰδέα τῆς ψυχῆς.

*νεκρὸν γὰρ οὐδὲ ἐν οὐτε γέγονεν οὐτε ἔστιν οὐτε ἔσται ἐν τῷ κόσμῳ, ἔξω γὰρ ἠθέλησεν ὁ πατήρ αὐτὸ εἶναι ἔσθ' ἂν συνέστηκε· διὸ καὶ Θεὸν εἶναι ἀνάγκη.

*πᾶν ἅμα ἔξω ἀθάνατον δι' αὐτῶν πάντων δὲ μᾶλλον ὁ ἀνθρώπος, ὁ καὶ τοῦ Θεοῦ δεκτικὸς καὶ τῷ Θεῷ συνουσιαστικὸς.

*ἐν δὲ τῷ παντὶ οὐδὲν ἔστιν ὁ μὴ ἔστιν ὄντων οὐτε μέγεθος οὐτε τόπος οὐτε ποιότης οὐτε σχῆμα οὐτε χρόνος περὶ τὸν Θεὸν ἔστι πᾶν γὰρ ἐστὶ· τὸ δὲ πᾶν διὰ πάντα καὶ περὶ πάντα, τοῦτον τὸν λόγον, ὡ τέκνον, προσεῖναι καὶ θεήσκυτε· θεοσκεία δὲ τοῦ Θεοῦ μία ἐστὶ, μὴ εἶναι κακόν.

(Ἐρμού Τρισημεγίστου περὶ Νοῦ κοινοῦ πρὸς Τάτ)

*ὄθεν τοῦτο οὐ διδάσκεται, ἀλλὰ κριτέται σιγῇ· οὗτος οὖν, ὡ τέκνον, σῆς ἐν ἑαίθερῳ τόπῳ, νότῳ ἀνέμῳ ἀποβλέπων περὶ καταφράαν τοῦ ἡλίου δύνοντος, προσκύνει· ὁμοίως καὶ ἀνάστας πρὸς ἀημιώτην, ἠσῶχσον, ὡ τέκνον.

*καὶ δυνάμεις αἱ ἐν ἐμοί, ἠμνήτε τὸ ἐν καὶ τὸ πᾶν· συνάσπετε τῷ θελήματι μου πᾶσαι αἱ ἐν ἐμοί δυνάμεις, γνώσις ἅγια, φωτισθεῖς ἀπὸ σοῦ, διὰ σοῦ τὸ νοητὸν φῶς ἠμῶν χάρις ἐν χαρᾷ νοῦ, πᾶσαι δυνάμεις ἠμῶντες σὺν ἐμοί.

(Ἐρμού Τρισημεγίστου πρὸς τὸν υἱὸν Τάτ ἐν ὄρει λόγος ἀπόκριφος, περὶ παλιγγενεσίας καὶ σιγῆς ἐπαγγελίας)

*ὄδο γὰρ ἐστὶ τὰ πάντα, τὸ γινόμενον καὶ τὸ ποιοῦν, καὶ διαστήναι τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἀδύνατον.

(Ἐρμού Τρισημεγίστου Ἀσκληπιῶ εὐφρονήν)

*Ἕλληνες γὰρ, ὡ βασιλεῦ, λόγους ἔχουσι κενεῖς ἀποδείξουν ἐνεργητικούς, καὶ αὐτὴ ἐστὶν Ἕλλήνων φιλοσοφία, λόγον φῶς, ἡμεῖς δὲ οὐ λόγους χρώμεθα, ἀλλὰ φρονεῖς μεσταῖς φρονῶν.

"Όροι 'Ασκληπιοῦ πρὸς "Αμμωνα βασι-
λέα)

★Θείως νοεῖς.
(Λόγος 17)

★

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

'Αμ' ποῦ νὰ τὰ ξέρετε αὐτὰ ἔσεϊς, οἱ νῆοι,
εἶπε σείων σφοδρῶς τὴν κεφαλὴν. Τὸν πα-
λαιὸν καιρὸν τέτοια πράγματα, σὰν αὐτὸ ποῦ
εἶδες, Μόνο, τὰ ἔβλεπαν ὅσοι ἦταν καθαροί,
τόφα τὰ βλέπον μόνον οἱ ἐλαφροίσκιωτοι.
'Ἐγὼ δὲν βλέπω τίποτα.
(Τὸ ἄνθος τοῦ γιαιοῦ)

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ

"Ὀς ἐργάζεται (τὸ ποίημα) ἀδιάκοπα γιὰ
τὴν ἀληθινὴν οὐσία, ἀλλὰ εἰς τρόπον ὥστε
νὰ μὴ τὸ καταλάβουν εἰμὴ οἱ νόες οἱ γυμνα-
σμένοι καὶ βαθεῖς. Εἰς τοῦτο θὰ φθάσῃ τινὰς
μὲ τρόπον ἀπλό, πλούσιον ὅμως ἀπὸ δεσίμα-
τα, θρέφοντας τὴ Μορφὴ μὲ τύπους δημοτι-
κούς, λ.χ. ἔτοιμοθάνατος, - χρυσοπηγὴ, - χρυ-
σοπράσινα, κ.ἄ.
(Μετὰφρασι Πολυλά)

★

με μικρὸν ἰσκιὸν ἀγνορὸν ἐπεξ' ἡ πεταλοῦδα
ποῦ ὁδῶσε τὸν ἱπνότης μεσα στὸν ἀγριο κρινο
ἀλαφροίσκιωτε καλε γιὰ πὲς ἀποψε τί 'δες,
νιχτα νιχτα μαγία θάυματα νιχτα σπαρμένη μα-
για

χορὶς πῶσος γῆς οὐρανόσ & θαλάσσα να πνε-
νε

οὐδ' ὅσο καν' ἡ μελισσα κοντὰ στὸ λουλουδακι
στὴ λίμνη
μόναχο ἀνακατοθικε τὸ στογγιλο φεγγαρι
dentro nella laguna attorno a qualche cosa
di bianco

στὴ λίμνη /;σκι;/ κατὶ λευχὸ τὸ στογγιλό
φεγγαρι

ολολαμνη στὸ φροστου.
& ὁμορφη βγενει κορασιά στιμένη με τὸ φροστου
& ὁμορφη βγενει κορασιά & /;θεικία στο;/
φροστου

& κορὶ βγενει θεϊκία & φεγγοντιμένη- στι-
μένη μες τὸ φροστου

στὴ λίμνη κλι κατὶ λευκο διπλοντα τὸ φεγγά-
ρι

κατὶ λευχὸ & αταραχο τιλιγει τὸ φεγγαρι
ἀπανον
σὲ κατὶ λευχὸ & αταραχο που ἀσπριζι μες
τὴ λίμνη
ἐσιχνανακατοθικε τὸ στογγιλό φεγγαρι
& κορὶ 'βγικε θεικία & /;φεγγαρο;/ ντιμένη.

γιουρὸν σε κατὶ αταραχο που ἀσπριζι μες τὴ
λίμνη
ἐσιχνανακατοθικε τὸ στογγιλό φεγγαρι

φενγο τ' ἀλογου τὴν ὁρη & τοῦ σπαθιοῦ τὸν
τρομο.

τ' ονιφὸν ματεα 'πιθυμιά & ονιφ' αυτου' ἡ
ιδία!

εγχιρισε ἡ παρὰξενη τοῦ κοσμου ταξιδευτρα
μ' ουπε με θιο χαμογελο βρομενο μ' ἕνα δάκρυ
(e cosi sentirei le parole del' Angelo)
κορη τὸν νερό στὴ μανα τοῦ μπαστο στὸ περι-
βολι,
στὸ περιβολι τῆς ψυχῆς τὸ μοσκοναστιβενο.

στον ροδισμενον βα /;του;/ μες τὸ πικνὸ
κρινημόνα

ἀνακοστωι κιλαισμοι & λιγοθιμισμενοι,
ἐνὼ 'ξουθε ὁρεοτατα νερα χαριτομενα
πεφτουνε μες τὴν ἀβισσο που' - - γιοματι;
& χεροντε τὸ μοσκο τῆς & αφινουν τὴ δρο-
σια τους,

& οὐλα στὸν ἱλιο διχνοντας τὰ πλουτια τῆς
πιγιστους

τρεχουν ἐδὸ τρεχον ἐκι καὶ κανουν σαν αἰδο-
νια

ἀλλὰ στῆς λίμνις τὸ νερό π' ἀσσάλεφτο 'νε
& ἀσπρο,
ἀσσαλεφτ' ὅπου & ἀν ἰδὶς & κατὰσπρ' ὀσ
πατο

με μικρὸν ἰσκιὸν ἀγνορὸν ἐπεξ' ἡ πεταλοῦδα
ποῦ ὁδ' ἴσε τὸν ἱπνο τῆς μεσα στὸν ἀγριο
κρινο.

ἀλαφροίσκιωτε καλε γιὰ πὲς ἀποψε τί 'δες;
χορὶς πῶσος γῆς οὐρανόσ & θαλάσσα να πνενε
οὐδ' ὅσο καν' ἡ μελισσα κοντὰ στὸ λουλουδα-
κι,

στὴ λίμνη ἀνακατοθικε τὸ στογγιλο φεγγά-
ρι

& εβγικε κορὶ θεϊκία; & φεγγαροντιμένη
ἡ μεγαλοψηχη πνοή

εληθη τὸ δεσεσ τὸ νοῦ μ' ὀλα τὰ μαγία πὸ'
χεις.

ἀστραψε φροσ & 'γνορισε γοργά τὸν ἑαυτὸ
του.